

1967

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIV
IANUARIE — FEBRUARIE 1967

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Sărbătoarea Unirii</i>	D. Popa
<i>Gânduri pentru 1967</i>	I. Tachici
<i>Umilința și Iubirea</i>	L. N.
<i>Comportament creștin</i>	M. Uba
<i>Nufărul (versuri)</i>	T. Zamfir
<i>Muncă și curaj (versuri)</i>	R. Kestner
<i>Cina Domnului</i>	A. Bălan
<i>Probleme de Doctrină</i>	Exeget
<i>Ce fel de ascultător ești?</i>	St. Radu
<i>Voință și Înfrățuire</i>	N. Dumitrescu
<i>Familia</i>	C. Alexe
<i>Din Psalmul 51 (versuri)</i>	I. Geantă
<i>Organizația în Biserică</i>	M. Uba
<i>Nevrozele II</i>	Dr. T. Gr.
<i>Ce a promis Dumnezeu (versuri)</i>	D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Româna. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul
T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60*

Redactor :

DUMITRU POPA

SARBATOAREA

UNIRII...!

Timpul, în scurgerea fluxului său continuu din infinit spre . . . infinit, a crestat pe răbojul socotitor al anilor cel de al 108-lea semn, marcînd cei 108 ani ce au trecut de la evenimentul pe care cronicarii și bărbații luminați ai vremii îl socoteau: „cheia de boltă fără de care s-ar prăbuși întreg edificiul național“, și anume Unirea. 108 ani de la Unirea celor două Principate — Moldova și Țara Românească — eveniment de o istorică însemnătate, care a pus temelile statului național român, fapt ce a deschis perspectivele luminoase luptei pentru cucerirea independenței, pentru realizarea înaltului ideal al desăvîrșirii unității naționale.

Evenimentul acesta sărbătoresc, ziua de 24 ianuarie — Unirea, rod al năzuințelor puternice și firești a poporului nostru, va rămîne pentru totdeauna înscrisă cu litere de aur în istoria patriei noastre, al cărui steag în fluturarea biruitoare a anilor, a exprimat dorința nestrămutată a fiilor acestei glii, la unire, prosperitate, pace.

Unirea, ca o necesitate logică, a fost rezultatul unui îndelungat proces istoric, rădăcinile lui

fiind implintate în adîncimea veacurilor, în însăși perioada începuturilor formării poporului român. Deși, așa cum spunea nu de mult cineva, „împrejurările istorice vitrege au făcut ca poporul nostru să trăiască, de-a lungul Evului Mediu, în formații statale deosebite, nici granițele politice, nici stăpînirile străine n-au putut împiedica dezvoltarea sa ca popor unitar, nici continuitatea sa neîntreruptă pe teritoriul pe care s-a format“. Așa cum atît de plastic exprimă acest gînd poetul zilelor noastre, vorbind despre vitregia împrejurărilor istorice și despre:

Vatra cea scumpă a patriei,
Prin care apa trece . . . . .
Dar pietrele rămîn!

Multiplele legături — economice, culturale, politice — au sudat, peste veacuri, într-o simbioză tot mai strîns țările române.

Dacă în adevăr punctele Unirii se întîlnesc în vremurile îndepărtate ale străvechei noastre istorii, înfăptuirea ei a devenit presantă în mijlocul veacului trecut, cînd, pe măsura destrămării feudalismului, a dezvoltării relațiilor capitaliste, a început să se consolideze co-

munitatea de viață economică a provinciilor românești, să se închege națiunea română.

Conștiința unității naționale a fost totdeauna vie. Ea a fost exprimată cu îndrăzneală deșteptînd speranțe în sufletul poporului jignit și umilit și stîrnind temeri în tagma asupritorilor. „Dacă naționalitatea este sufletul unui popor — scria marele N. Bălcescu — unitatea națională este cheazășuirea libertății lui, este trupul lui trebuincios ca sufletul să nu piară și să amortească, ci, din contră, să poată crește și a se dezvolta“.

De la această conștiință a unității naționale de care aminteam mai sus, în zorii epocii moderne, s-a ajuns la necesitatea acțiunii pentru unire. Este de fapt spiritul în care au acționat cu tot sufletul mulțimea bărbaților patrioți. Eminente personalități asemenea lui C. A. Roseti, Cezar Boliac, Dimitrie Bolintineanu în Țara Românească, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alexandri, Alecu Russo, Costache Negri, în Moldova, Gheorghe Barițiu, Simeon Bărnuțiu și alții în Transilvania, însuflețiți de un puternic și viu patriotism, înțelegînd ce-

(Continuare în pagina 4-a)

GÎNDURI PENTRU 1967

Cu Dumnezeu înainte! Aceasta este deviza credincioșilor sinceri, în a căror viață, convingerea conducerii divine și-a făcut experiența ei dăinuitoare. Ultima filă a calendarului a fost desprinsă. Anul 1966 s-a terminat! Lunile, săptămânile, zilele, orele și minutele lui s-au scurs în veșnicie. Incet sau mai în grabă, în liniște sau cu emoții, cu încredere sau îngrijorări, am urcat totuși cu bine cele 365 de trepte ale anului ce a trecut și în față ne stă noul an căruia i-am urât cu toții un bun venit.

În pragul acestui început de an, poposind o clipă pentru o fugară privire retrospectivă, constatăm cu bucurie că Bunul Dumnezeu a fost cu noi, și ne-a condus în chip minunat, ajutându-ne să ajungem cu bine până aci. Încă un an din drumul vieții noastre l-am parcurs cu bine; încă o culme am atins și de aici privim în necunoscut, cu dorința de a descifra ceva din perspectivele viitorului. Lăsînd însă în urmă șirul lung al zilelor anului 1966, care se pierd în zare, privim înainte cu nădejde și încredere în ajutorul Bunului Dumnezeu.

În rugăciunile înălțate la tronul lui Dumnezeu cu prilejul începutului noului an, n-a lipsit nici cererea „Doamne fii cu noi“. Nimic nu poate fi mai necesar, decît asigurarea prezenței Celui Atotputernic în viața noastră de zi cu zi.

Planul Cel Veșnic elaborat de Dumnezeu Tatăl a fost ca „EMANUEL“, care tâlmăcit însemnează: „Dumnezeu cu noi“, să fie afiliat familiei omenești, ca să ne poată ajuta direct și mintui pe deplin. El a ales să fie

cu noi, ca să ne poată duce în Împărăția slavei Sale.

Domnul Hristos ne-a dat mîngîietoarea asigurare din Mat. 28, 20: „Și iată Eu sînt cu voi, în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului“. Descoperirea aceasta trebuie să umple inimile credincioșilor cu o mare și fericită nădejde care să lumineze inimile noastre la acest început de an, că El va fi cu noi „în toate zilele“ din viața noastră și din experiența bisericii Sale. Domnul Hristos, ca păstor credincios și iubitor al turmei Sale a fost cu noi și zi de zi, ne-a purtat pe brațele iubirii sale duioase. Ceea ce mișcă profund inimile noastre și ne umple de o sfîntă și duioasă adorare pentru Isus, este faptul că L-am simțit cu noi în toate zilele și mai ales în acele zile mai puțin luminoase. În acele zile cînd lumina nu mai strălucea așa de puternic, în acele zile cînd drumul vieții era destul de întunecat, și cînd totuși am putut constata că Domnul a fost cu noi. Noi am văzut Slava Lui și lumina harului divin a fost revărsată asupra noastră, ca dar ceresc acordat fraților lui și bisericii Sale de pe pămînt.

În slujba de Mare Preot mijlocitor pe care o face pentru toate ființele create, atenția iubirii Sale deosebite se îndreaptă către noi, către noi cei care avem nevoie mai multă de ajutorul Său, zi de zi și clipă de clipă, pentru a menține viața noastră spirituală. El este Marele Izvor al tuturor darurilor naturale și spirituale, care se revarsă continuu asupra copiilor Săi din această lume. Este minunată viziunea conducerii divine, care s-a arătat în viața bărbaților de credință și a po-

porului Izrael din vechime. Privind la trecut și analizînd faptele iubirii și grijii lui Dumnezeu, vom înțelege nevoia cea mare a prezentului nostru de a ne supune cu totul conducerii Sale. În experiențele de odinioară, găsim învățăminte și explicațiile de care avem nevoie în prezent pentru a ne orienta mai sigur spre țintă.

Domnul Dumnezeu este la cîrmă și își aduce la îndeplinire planurile Sale cu privire la Biserica Sa. Ochiul Său, pururea veghetor, privește la noi copiii Săi și cu dreapta Sa ne conduce pe drumul fiecărui an ce-l avem de trăit.

Prin servul său Moise, Domnul asigură pe Izrael de prezența și conducerea Sa spunîndu-i: „Voi merge Eu Insu-Mi cu tine și-ți voi da odihnă“. Iar Moise, bărbatul experienței și înțelegerii importanței prezenței lui Dumnezeu, a rostit: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi nu ne lăsa să plecăm singuri de aici“. Și noi în anul în care am intrat avem nevoie de asigurarea însoțirii Lui și conducerii dumnezeiești în noul an. Pentru realizarea acestui scop, Domnul spune: „Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum și să te ducă la locul pe care l-am pregătit“. Viziunea despre conducerea permanentă a lui Dumnezeu, zugrăvită de experiențele minunate ale trecutului, sînt scumpe și încurajatoare și ele trebuie să stimuleze la rugăciune și încredere.

Fie ca acest mesaj divin să să fie experiența noastră personală și a bisericii Sale pentru noul an în care am intrat, 1967.

I. Tachici

rințele dezvoltării istorice, s-au dedicat cu totul înfăptuirii acestui minunat ideal național.

Prin actul unirii, ca de foarte multe ori în decursul istoriei, poporul român s-a afirmat ca făuritor al propriei sale istorii.

Importanța Unirii constă în primul rând în faptul că ea a pus bazele statului național român, ca stat unitar, centralizat, a constituit actul de naștere a României moderne.

Crearea statului român unic, centralizat, a strâns laolaltă și a întărit forțele poporului român, a creat premisele pentru dobândirea independenței naționale. Unirea a influențat profund, în sens pozitiv, viața economică și culturală a țării.

După decenii de luptă, biruinți și succese, steagul mândriei noastre naționale flutură larg deschis în bătaia vântului prefacerilor sociale și al biruințelor noastre naționale. La un secol de la unire, toți factorii de progres pulsează viguros, energetic, în țara noastră... spre a ocupa în rîndul țărilor înaintate ale lumii, locul ce îl hărăzesc destoinicia și hărnicia poporului nostru.

D. Popa

UMILINȚĂ ȘI IUBIRE...!

De la intrarea păcatului în lume, acesta a lucrat și lucrează cu succes și astăzi.

Copiii lui Dumnezeu, nu sînt imuni față de această grozavă amăgire care a început în ceruri între îngeri și continuă în lumea noastră.

Preîntîmpinarea lui, nu are altă cale decît aceea pe care a mers și Domnul nostru Isus Hristos: „Umilința“.

Părăsind Cerul, Mintuitorul nostru Isus Hristos, a trăit modest, blind, răbdător, bun și umil.

Nu există altă atitudine sau poziție în fața răului.

Pentru cel căzut, pentru cel păcătos, a cărui soartă e nefericită, trebuie compătimire.

Adevărata manifestare față de cel în greșeală, din partea celui care nu e scutit de greșeală, este „Iubire“. Acesta este singurul mijloc rînduit de cer. Cînd cel ce vrea să îndrepte pe un frate, aruncă discreditarea asupra lui, îl evită și-l jignește, el însuși trebuie să se cerceteze pe sine asupra poziției lui față de cer. Ura sau lipsa de iubire, este păcatul ce asaltează inima celor ce-și spun „Așteptători ai venirii Domnului Hristos de a doua oară“.

Reflectînd mai mult la cerințele legii lui Dumnezeu, față de care toți greșim și uitînd cele petrecute pe Golgota, supremul dar pentru vindecarea și tratarea celui păcătos, ajungem rigizi cu cel greșit, lipsit de înțelegere și îndurare, ca și cum noi n-am avea aceleași experiențe.

A te simți tare pe poziția uneia din preceptele legii sau chiar a tuturor poruncilor, nu-ți dă dreptul de a privi de sus pe cel care este mai slab, mai păcătos. Cea mai mare greșeală în vestirea Evangheliei, este de a înfățișa numai partea păcătosului, obligația păzirii legii. Dîntre muritori, nu e nimeni ajuns la treapta ca cele două mari principii ale vieții de credință, „Legea și Iubirea“ să fie desăvîrșite în el, în caracterul său.

În concluzie, Legea lui Dumnezeu, care este legea iubirii, trebuie să ajungă înscrisă în inima celui ce vede greșeala fratelui său.

Pentru mine în primul rînd sînt cerințele legii, pentru mine Domnul Isus a fost străpuns și a fost zdrobit pentru fărădelegile mele, pedeapsa care îmi dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui sînt tămăduite.

Dacă vrem și acum și la sfîrșit să avem parte de Harul și slava Sa, astfel trebuie să primim lucrurile.

Și tot mie îmi spune: „După cum pentru tine eu am venit în lume să sufăr moartea în locul tău, este rîndul tău acum ca pentru Mine, în persoana fratelui sau sorei tale, să faci ceva, să-i ajutați, să-i iubești. Astfel Mie Mi-ați făcut toate acestea.“

Iubirea, care nu face rău, care iartă, care suferă, iubirea care crede, care nu pizmuiește, nu vorbește de rău, nu se laudă, nu se umflă de mîndrie, iubire chiar de vrăjmașii noș-

(Continuare în pagina 8-a)

Comportament Creștin

M. Uba

Nu există doi oameni a căror experiență, în aceleași domenii, să fie la fel în toate amănunțele ei. Noi sintem așa de deosebiți în ceea ce privește poziția, obișnuința și educația noastră, încît orice lucru îl vedem în feluri diferite. Cercetările unuia nu se potrivesc cu ale celuilalt. Cunoștințele noastre despre adevăr și noțiunile noastre în domeniul dreptei viețuiri, nu sînt aceleași din toate punctele de vedere. Noi știm prea puțin despre felul cum lucrează asupra altora atitudinea noastră. Se poate ca

nouă să ne pară fără importanță ceea ce zicem sau ceea ce facem; dar dacă s-ar deschide ochii noștri, am vedea că succesul sau insuccesul nostru este în funcție de felul cum ne-am comportat.

Domnul Isus ne cere să recunoaștem drepturile tuturor oamenilor. Toți trebuie tratați cu atențiune și delicatețe ca fiind fii și fiice ale lui Dumnezeu. Creștinismul adevărat va face pe cei ce-l primesc, persoane cu firi nobile și alese. Hristos a fost politicos cu toți, chiar cu cei răi și deci urmașii

Săi trebuie să dea pe față același spirit. Să privim pe Pavel în fața lui Agripa. Cuvîntarea sa este un model de politețe, de considerație și totodată un model de frumoasă oratorie. Pavel a învățat din Evanghelie o politețe ce se desprinde din adevărata voieșie a inimii.

„Atîta vreme cît eul personal va fi privit ca un important obiect, nu se va putea da pe față nici o faptă nobilă și distinsă. Iubirea trebuie să locuiască în inimă și din rădăcina puternicei iubiri pentru Hristos, crește de la sine o desinte-

resată simțire pentru semenii Săi, căci această iubire împarte celui ce o deține bunătate cerească, bunăcuviință și o conduită amabilă și politicoasă.

Această iubire luminează fața și îndulcește glasul, ea înobilează și înalță întreaga ființă“.

„Cea mai mare parte din viața noastră nu se compune din fapte și sacrificii mari și minunate, ci ea se compune din lucruri mici. Adesea prin lucruri de acestea mici, care par de mică importanță, poate să ni se cauzeze mult bine sau mult rău. Și pentru că noi nu învățăm să învingem ispitele în încercările mici, în lucrurile mici, caracterul se slăbește și atunci când vin încercări mai mari ne găsește nepregătiți și numai când noi ne vom sili, ca în fața ispitelor zilnice să rămânem tari numai atunci vom câștiga putere, care ne va fi de folos și prin care vom putea rămâne credincioși în orice situație.

Dacă vom observa cu atenție caracterul dumnezeesc, atunci ne putem întreba : „Ce ar face Isus dacă ar fi în locul meu ?“ Aceasta ar trebui să fie măsura datoriei noastre. Să nu facem nici un gest măcar, care să aducă cuiva o neplăcere cât de mică, fie că am fi pe stradă, într-un loc de așteptare, sau chiar acasă. Să ne gândim serios înainte de a vorbi sau de a săvârși ceva, căci noi sîntem copii ai Tatălui ceresc. Să nu vorbim nici un cuvînt și să nu facem nimic, care aduce necinste „Numelui bun la care am fost chemați“. Iacob 2, 7.

Să luăm aminte la cuvîntul inspirat care ne spune : „În fiecare zi să faceți „ceva“ prin care viața, pe care Hristos a câștigat-o prin sîngele Său, să se înobileze, să se înfrumusezeze. Măsurați iuțimea firii

voastre cu blîndețe și cu bunătate. Nu lăsați ca de pe buzele voastre să zboare glume și vorbe de rînd. Nu trebuie să îngăduim gîndurilor noastre să zboare în glume și vorbe ici și colo. Ele trebuie îngrădite și puse sub ascultare așa ca prin harul lui Hristos, ele să fie îndreptate către lucruri sfinte și ele vor deveni curate și sincere“.

Îngrijiți și păstrați obiceiul de a vorbi de bine despre alții. Zăboviți cît mai mult în fața bunelor însușiri ale aceluia cu care aveți a face și stați cît mai puțin posibil în fața greșelilor și lipsurilor lor. Dumnezeu ne cere, ne pretinde, să ne gîndim la milostivirea și nemăsurata Sa iubire ca astfel să fim plini de mulțumire. Privind la Isus și vorbind despre iubirea și despre perfecțiunea caracterului Său, atunci ne vom schimba devenînd asemenea

Lui. Privind marea ideal, pe care El ni l-a fixat, noi ne ridicăm într-o atmosferă curată și sfîntă chiar în prezența lui Dumnezeu. Și dacă noi stăruim în a rămîne acolo, de la noi va porni o lumină care va lumina tot ce vine în legătură cu noi. Noi sîntem prea indiferenți unul față de altul. Adesea noi uităm că cei ce simt împreună cu noi, au nevoie de putere și de îmbărbătare. Să-i asigurăm de buna noastră simțire precum și de interesul ce-l purtăm față de ei.

„Să ne gîndim că noi nu putem citi în inima oamenilor. Noi nu cunoaștem motivele unei acțiuni, ce ni se pare nouă greșită. Sînt mulți care nu au avut o educație adevărată și caracterele lor s-au pipernicit ; ei sînt aspri și stîngaci. Dar balsamul și harul lui Hristos poate să-i pregătească. Nu duceți pe nimeni la descurajare și îndoială prin cuvinte. Cîteva cuvinte aruncate repede, poate să distrugă lanțul influenței care leagă inimile lor cu ale noastre“.

„Noi trebuie să fim conștiinți de stadiul de îndreptare al gîndirii noastre, căci siguranța fiecărui suflet este o dreaptă gîndire, o dreaptă cugetare. Cum gîndește omul în inima sa, așa este el. Puterea stăpînirii de sine se întărește prin exercițiu, ceea ce ni se pare greu la început, prin continue repetări ne va deveni foarte ușor ; și astfel cugetări drepte și săvîrșirea de fapte bune ne vor deveni obișnuite. Dacă noi voim, putem deosebi ce este josnic și nedemn și astfel ne putem înălța la un grad și mai înalt. Noi putem ajunge pe această cale respectați de către oameni și iubiți de Dumnezeu“.

„NUFARUL”

Pe fundul apei o sămînță mică
Căzută în noroi, curînd învie.
Își toarce firul lung ca o frînghie
Și sus spre soare fruntea și-o ridică.

Întinde frunze, aripi plutoare —
De jos își trage hrana cea curată
Pe-a lacului oglindă-apoi s-arată
Un nufăr alb, imaculată floare.

El își păstrează nepătată haina
Deși stricat e mediul său în baltă.
Transformă-n alb curat apoi se saltă
Deasupra miasmelor. Aceasta-i taina.

Transformă mediul rău, de ce să suferi,
Și nu fuși de oamenii cei mulți,
În cei de rînd găsești ades-virtuți
Din lacul liniștit... culegem nuferi.

Zamfir Titu

„Viața așezată pe prevedere răbdătoare și pe un spirit liniștit sînt probe sigure, mărturii vorbitoare, cereri sărbătorești. Dacă tu ai avut ocaziuni și favoruri pe care alții nu le-au avut, atunci caută și fii într-un chip înțelept, prietenos și conștiincios față de cei din jurul tău.

„Statornicia influențelor creștinești este taina puterii creștinului și ea este în funcție în mare parte de continua reflectare a caracterului lui Hristos în noi. Ajutați pe cei prinși în încercare și slăbiciune povestindu-le despre experiențele voastre bune. O atenție delicată din partea noastră, trezește în ei simțuri mai bune și naște în inimile lor dorința după o viață mai nobilă“.

Sfîntul apostol Pavel spune : „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi care sînteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blîndeței. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos“ (Galateni 6, 1-2).

„Cît timp vom trăi, vom avea de întîmpinat multe influențe. Vom întîmpina stări de lucruri, prin care caracterele noastre vor fi cercate. Dacă Hristos locuiește în noi, vom fi răbdători, amabili, prevăzători și veseli în supărări și întristări. Dar lucrul acesta nu poate fi îndeplinit fără ajutorul lui Isus, fără o hotărîre bărbătească, fără o absolută lepădare de sine ; fără o trează și continuă veghere și fără neîncetată rugăciune. Lăsați să vadă lumea, că viața cu El nu este o rătăcire prin pustiul pămîntului. Prin-deți în mintea voastră lucrurile cele veșnice. Lăsați ca cugetele voastre să fie îndreptate

la dovezile de iubire ale lui Dumnezeu față de voi.

„Să credem că Isus prețuiește pe acei, care trăiesc cu totul pentru El. Să credem că El vizitează pe aceia, care asemenea iubitului ucenic Ioan, îl păstrează și apară ca pe un prețios diamant pe cel ce împreună cu Hristos și-a ascuns viața în El“. „În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabel fiul lui Șealtiel, robul Meu, — zice Domnul, te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete ; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor“ (Hagai 2, 23).

Prin umblarea noastră zilnică precum și prin conversațiile noastre, fiecare bărbat și fiecare femeie, care a primit lumină dumnezeiască, trebuie să fie faruri care să lumineze căile cele întunecate. Puterea ce

se răsfrînge asupra altora cu care venim în atingere, trebuie să fie sfințită de Spiritul lui Hristos pentru ca astfel caracterele să fie după caracterul Domnului Isus.

Hristos trebuie să fie ca un izvor de apă ce curge în viața veșnică și care reîntărește și răcorește totul și pe toți care vin în atingere cu noi. Toți cei credincioși, indiferent în ce situație s-ar găsi, trebuie să nu uite că se găsesc într-o dependență reciprocă față de alții. Fiecare faptă are o influență bună sau rea asupra aceluia cu care venim în contact și astfel o viață neegoistă ajută sufletele să se înalțe, iar o viață egoistă omoară tot binele din alții și face să ofilească cele mai bune aspirații ale sufletului lor.

„Noi trebuie să ne iubim și să ne respectăm unii pe alții cu

toate greșelile și imperfecțiunile, pe care le observăm. Aceasta va distruge în noi egoismul și ne va face să căpătăm o inimă largă și iubitoare“.

„În măsura în care pozezi ceva mai mult decât alții, caută să fii dator celor mai puțin favorizați. Dacă avem avere sau belșug în viață, atunci ne găsim sub cea mai solemnă obligație față de suferinzi, față de văduve și orfani, întocmai cum noi am dori ca ei să îngrijească de noi dacă ne-am găsi în situația lor“.

„A trăi pentru sine înseamnă a muri. Lăcomia, dorința de câștig numai pentru folos propriu, retează sufletul de la viață. Spiritul lui Satana se recunoaște prin aceea că trage totul numai pentru sine; dar spiritul lui Hristos sacrifică totul pentru binele altora“.

„Fericirea căutată din motive egoiste, pe dinafară de căile datoriei, este o fericire nestatornică, întâmplătoare, și trecătoare, ea dispare repede, iar sufletul rămâne gol și trist. Adevărata fericire constă în ferirea de tot ce este rău. O cale de a cultiva adevărata fericire și bucurie a spiritului, constă în menținerea înaintea ochilor a frumoaselor tablouri pe care Dumnezeu le-a dat. Să adunăm la un loc binecuvântările și singurele făgăduinți ale iubirii Sale, ca să le avem continuu înaintea ochilor noștri. Fiul lui Dumnezeu părăsi tronul măririi Tatălui și luă chipul de om, ca să poată răscumpăra pe oameni din puterea răului. Să păstrăm vii în amintirea noastră dovezile îndurării lui Dumnezeu, de câte ori El ne-a șters lacrimile noastre, de câte ori ne-a alinat suferințele, ne-a împrăștiat temerile, ne-a împlinit dorințele și ne-a acoperit cu binecuvântări.

Muncă și curaj

Piscul muntelui — și-ntinde

Fruntea ninsă către cer.

Vrei să-l urci? El îți pretinde

Stăruință — mușchi de fier.

Marea zice: Vino frate

Visul să ți-l împlinești!...

Însă valurile-nspumate

Semn îți fac să te oprești...

Dacă risc și oboseală

Piedici n-ar constitui,

Fapte mari cu îndrăzneală

Cine n-ar înfăptui?

Din succes ca să se-nfrupte

Orșicine ar dori —

Pentru el muncind să lupte

Ciți însă se vor găsi?

La izbândă cine poate

De-a avea mereu acces?

Decît cel care în toate

Munca dirză și-a ales.

R. Kestner

Umilință și... iubire

(Urmare din pagina 4-a)

tri, iată ce stă la baza adevăratului caracter creștin, care dorește să moștenească cerul.

Principiile Legii lui Dumnezeu, au la bază iubirea, suprema iubire, care nu va pieri niciodată.

Păzirea Sabatului, respectarea legilor sănătății sau reforma sanitară, lucrarea pentru alții, binefacerea, toate acestea fără iubire; privind la greșelile altora sub raportul propriilor mele experiențe reușite, este o greșală neiertată. Eu nu pot face pentru altul mai mult, decât să mă rog să-i vorbesc cu iubire, pentru a-l ajuta. Dar voi greși, cînd voi trata impunător, discreditînd pe cel ce nu a ajuns la nivelul meu.

Tratarea altora cu iubire, model fiind Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, va aduce pace sufletului meu și

celuilalt, contribuind la ceea ce porunca nouă divină a iubirii ne vorbește în Ioan 15, 12, 17.

De aceea bine va fi pentru cel ispitit de a fi supărat pe fratele său, din cauza greșelilor sau chiar apostaziei lui, să continue să-l iubească, să se roage lui Dumnezeu pentru el, bineștiind că aceasta este porunca divină și întorcînd pe cel păcătos de la rătăcirea căii lui, va „izbăvi un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate“. Iacob 5, 19, 20.

Primită, trăită și vestită, iubirea Domnului Hristos este lucrul de care avem nevoie cu toții în vederea realizării la timpul pe care numai Dumnezeu îl știe, a făgăduințelor minunate ale lui Dumnezeu, făgăduințele veșniciei. Is. 52, 7.

L. N.

CINĂ DOMNULUI

A. Bălan

Se apropia Paștile și Domnul Hristos se afla la locul de trecere între cele două așezăminte și al celor două sărbători mari ale lor. El, ca Miel fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să se dea ca sacrificiu pentru păcat și urma să pună capăt în felul acesta sistemului tipurilor și ceremoniilor cari timp de patru mii de ani arătau către moartea Lui.

Ucenicii așteptau Paștele cu gândul nemărturisit de a-L vedea pe Domnul lor, împărat pe tronul lui David, neamul lor eliberat de sub puterea Romei; iar ei înșiși cu atribuții înalte în statul lui Izrael.

Pe de altă parte, Domnul privea înainte avînd cu totul alte gânduri, cu alte perspective, cari nu erau deloc de invidiat.

El vedea Calvarul, nedreptățile de tot felul din partea celor ai Săi; vedea cercetările la care avea să fie supus, judecata lui Ana, Caiafa, și Pilat, dar în special, jignirile de tot felul cari i se vor aduce.

El vedea stricăciunea morală a acestui popor și deplîngea soarta care-i aștepta; vedea dezamăgirea ucenicilor, nedumerirea admiratorilor și pînă la urmă chiar batjocorile acestora.

Mai vedea pe Petru, lepădîndu-se de El — l-a urmărit mai departe la locul de căință unde avea să primească reabi-

litarea, iertarea și așezarea din nou într-o încredere fraților săi.

Mai departe, vedea greutățile la care aveau să fie supuși ucenicii și urmașii Săi, prin faptul că-L înălțau pe El, pe Isus, ca Domn și Mîntuitor, pentru că în numele Lui, făceau semne și minuni, scoțînd chiar și demonii din cei stăpîniți de Satana, pentru că făceau bine pe unde mergeau, orbilor le da vederea, morților vieață și bolnavilor sănătate.

Mai vedea că entuziasmul avea să fie așa de mare, că pînă și umbra apostolilor era suficientă să treacă peste bolnavi și ei erau vindecați.

Toate acestea și multe altele le vedea Domnul Hristos, și El își da seama că vechile forme și simboluri trebuiau schimbate pentru a ușura lucrarea Evangheliei păcii.

Iată de ce, pentru o lucrare nouă, Domnul Isus, a căutat să ferească Biserica Sa de prea multe forme și ceremonii.

Cea mai mișcătoare instituție pe care El Însuși a instituit-o, este Sfînta Cină.

Se poate afirma deci, că din legea ceremonială, nu ni s-a lăsat nimic, deoarece Sabatul face parte din legea morală, iar regimul alimentar din legea sănătății.

Sfînta Cină fiind o instituție nouă, ea întregeste, sau mai bine zis, se adaugă legii iubirii.

Ce frumos se exprimă, cu mulți ani mai tîrziu apostolul Pavel, referitor la Sfînta Cină!

„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o pîine, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frînt-o și a zis: „Luați, mîncăți; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“.

Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oricîte ori veți bea din el“.

Pentru că, oricîte ori mîncăți din pîinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va veni El“.

Cînd vechile simboluri — sistemul jertfelor — era gata să-și împlinească misiunea, Domnul Hristos a creiat altele noi cari aveau să perpetueze amîntirea Sacrificiului Său.

Dacă spălarea picioarelor simbolizează sfințirea, care este o lucrare de fiecare zi și ea se repetă de cîte ori este necesar în legătură cu Sfînta Cină ea, Sfînta Cină, e un simbol cu mult mai înalt, care de unii nu e înțeles, iar alții au căzut în alte extreme.

Vorbînd despre PÎINEA VIEȚII, pîinea care avea să sature

toate inimile dornice de mîntuire, El zicea: „Eu sînt Pînea vieții. Părinții voștri au mîncat mană în pustie, și au murit. Pînea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mînce din ea, și să nu moară. Eu sînt Pînea vie, care s-a pogorit din cer“. Ioan 6, 48—51.

La Sfînta împărtășire, spune serva Domnului, se aplică textul acesta în mod deosebit.

„În timp ce prin credință se privește de aproape sacrificiul mare al Domnului nostru, sufletul asimilează viața spirituală a Domnului Hristos. Sufletul acesta, va primi putere spirituală din orice împărtășire“.

„Slujba aceasta, dă o legătură vie, prin care credinciosul este legat cu Domnul Isus — și în felul acesta — e legat cu Tatăl. Într-un anumit sens, ea formează o legătură între ființele omenești dependente și . . . Dumnezeu“.

Serviciul de împărtășire arată către a doua venire a Domnului Isus. El urmărea să

ție vie în mintea ucenicilor tocmai acest lucru.

Oridecîteori ei se întîlneau pentru a pomeni moartea Lui, ei își povesteau din nou, cum: „El a luat un pahar, și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicînd: „Beți toți din el căci acesta este sîngele Meu — sîngele legămîntului celui nou — care se varsă pentru mulți — spre iertarea păcatelor.

„Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din el, din acest rod al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.“

În necazul și deznădejdea lor, urmașii Lui, au găsit mîngîiere, în aceste făgăduințe, în nădejdea că Domnul lor va reveni. De un preț ce nu poate fi arătat în cuvînte, a fost pentru ei gîndul; că „oridecîteori mîncăți din pînea aceasta, și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, pînă va fi venit“.

„În viața și învățăturile Sale, Domnul Hristos a dat o desăvîrșită pildă de slujire neegoistă

ce pornește de la Dumnezeu. El nu trăiește pentru Sine. Idealul acesta, pentru servire, Dumnezeu l-a încredințat Fiului Său.

Lui, i S-a dat să stea în frunte, pentru ca prin pilda Sa să învețe pe alții ce înseamnă a servi. Întreaga Lui viață a fost stăpînită de legea servirii. El a servit pe toți, a slujit pe toți. În felul acesta, El a trăit Legea lui Dumnezeu, și prin pilda Sa, a arătat în ce chip trebuie să ascultăm de ea.

„Era de înțeles mai mult decît simpla spălare a picioarelor oaspeților de praful drumului . . . Domnul Hristos institua aci o slujbă religioasă. Prin exemplul Domnului, ceremonia aceasta a umilinței a devenit una din rînduiriile consacrate. Trebuia să fie practică și de ucenici, pentru ca să se păstreze în minte totdeauna învățătura Lui despre umilință și serviciu. Rînduiala aceasta a fost pusă de Domnul Hristos, ca o pregătire pentru lucrurile sfînte cari trebuia să urmeze . . .

Cîte vreme se cultivă mîndria, despărțirea și cearta pentru întîietate, inima nu poate să intre în pîrtășie cu Domnul Hristos“.

Lucrurile acestea nu trebuie să le uităm niciodată. Iubirea Domnului Hristos cu puterea ei de constrîngere, trebuie să fie păstrată proaspătă în amintirea noastră.

Iubirea și unirea dintre frate și frate, dintre soră și soră, trebuie să fie cimentată și făcută veșnică prin iubirea Domnului Hristos.

Și nimic altceva decît moartea Lui n-ar fi făcut ca iubirea Lui, să aibă efect față de noi.

(Continuare în pagina 18)

„PROBLEME DE DOCTRINA”

*Mergînd mai departe în cercetările diferite-
lor idei și susțineri referitoare la perpetuitatea
Decalogului, în numărul de față să observăm
următoarele obiecțiuni a susținătorilor neobli-
gativității Decalogului pentru creștini.*

*Prin Moise, spun aceștia, Dumnezeu a dat
poporului Său porunci. Cam cu o mie cinci
sute de ani mai târziu, Domnul Isus a dat de
asemenea porunci. Adventiștii, susțin aceștia,*

*„reșesc tocmai în a nu face deosebire între
Legea lui Dumnezeu, care a fost desființată la
Golgota și poruncile Domnului Hristos, care
sînt... obligatorii pentru creștini. Deci, în mod
greșit — trag aceștia concluzia — susțin Ad-
ventiștii de Ziua a Șaptea, că cele Zece Po-
runci și poruncile Domnului Isus, sînt aceleași
și în consecință, în mod egal obligatorii.*

Să cercetăm cu toată atenția
obiecțiunea de mai sus.

Aici avem o idee nouă și
care-ți taie răsufarea. Deci, a
ține poruncile Tatălui, lucrul
acesta este o dovadă a lega-
lismului, dar... este o dovadă
a harului faptul de a păstra pe
cele ale Fiului! Esența celor
mai multe dintre dezbatările
împotriva legii, pe care a tre-
buit să le purtăm, a fost a-
ceasta: „Creștinul nu are nimic
a face cu legea, adică cu legea
celor Zece Porunci“. Acum noi
sîntem puși în cunoștință de
faptul, ce ne uimește, că noi
creștinii avem totuși foarte
mult de a face cu legea. De
fapt, el trebuie să asculte de
multe porunci, pentru că sînt
date un număr de referințe ca
să dovedească că Domnul Hris-
tos a dat o listă de porunci
noi.

Textele date sînt în mare
măsură luate din predica Dom-
nului Hristos de pe Muntele
Fericirilor, începînd cu Matei
5, 25. Desigur cititorul este

obișnuit cu poruncile Domnului
Hristos din această importantă
predică. De aceea nu este ne-
cesar să le mai enumerăm aici.
Este suficient a le rezuma, ară-
tînd că ele se ocupă cu o gamă
variata de legături umane și în
realitate constituie o prezentare
a ceea ce noi numim „regula
de aur“. De fapt, regula de aur
este dată ca punct culminant al
acestei predici. „Tot ce voiți să
vă faceți vouă oamenii, faceți-le
și voi la fel, căci în aceasta
este cuprinsă Legea și Prooro-
cii“. Mat. 7, 12. Și destul de
straniu, această referire ne este
dată, pe lîngă altele, a demon-
stra că Domnul Hristos, a sta-
bilit un nou cod de legi, care
urma să înlocuiască pe acelea
date de Dumnezeu la început.
Dar să revedem textul: „Tot
ce voiți să vă faceți vouă oame-
nii, faceți-le și voi la fel; căci
în aceasta este cuprinsă Legea
și Proorocii“. Mat. 7, 12.

Domnul Hristos a declarat în
mod accentuat faptul că regula
de aur nu este decît un rezu-
mat al „Legii și Profeților“.

Așa cum s-a amintit deja, dife-
ritele Sale porunci date în a-
ceastă predică de pe munte,
sînt rezumate în regula de aur.
De aceea pretinsele Sale noi
porunci, sînt numai o expunere
a „Legii și Profeților“. Această
înțelegere a problemei este în
armonie cu clasicul punct de
vedere protestant cu privire la
Scripturi și anume că Noul
Testament este cuprins în Ve-
chiul Testament, iar V. Testa-
ment este cuprins în Noul.

Că Domnul Hristos în adevăr
comenta și lărgea înțelesul legii
celor Zece Porunci ale lui
Dumnezeu, este evident din di-
ferite texte date de cei ce ri-
dică această obiecțiune, ca o
dovadă a faptului că Domnul
Hristos a dat noi porunci care
să înlocuiască pe cele ale Tată-
lui Său. Să citim acest text:
„Apoi le-a zis: 'Vedeți și pă-
ziți-vă de orice fel de lăcomie
de bani; căci viața cuiva nu
stă în belșugul avuției lui'. Lu-
ca 12, 15.

Multe din pretinsele porunci
noi ale Domnului Hristos, sînt

în mod evident o dezvoltare a celui de al zecelea precept al Decalogului.

Sau să luăm acest verset care, pentru anumite motive nu este dat de cel ce face obiectivitatea aceasta : „Ați auzit că s-a zis celor din vechime : 'Să nu preacurvești'. Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui“. Mat. 5, 27. 28;

Este oare Domnul Hristos aici în situația de a ne elibera de cel de al șaptelea precept al legii lui Dumnezeu, legea celor Zece Porunci și stabilește El o nouă lege? Această idee ar fi o blasfemie. În loc de a face acest lucru, El arată cât de largă este aria acestei importante porunci.

Domnul Hristos n-a dat la o

parte Legea lui Dumnezeu ci în loc de a face acest lucru, El a înălțat-o. Și lucrul acesta l-a profetizat Isaia despre El : „Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată“. Is. 42, 21. Unii comentatori prezintă următoarele cu referire la acest text :

„El va înălța Legea. Mai degrabă va preamări Legea, o va prezenta în măreția și slava ei înaintea poporului Său. Nu este vorba numai de felul cum a fost dată la origine legea pe Sinai, ci de asemenea, continua îndemnare la păzirea ei, de către o serie lungă de profeți. Experiența lui Izrael (vers. 20) a cuprins toate acestea. Dar ei n-au profitat de instrucțiunile date lor“.

Am căutat în zadar printre textele prezentate de susțină-

tororii tezei de mai sus, ca dovadă că Domnul Hristos a dat porunci care să înlocuiască legea lui Dumnezeu, căci cuvintele Domnului nostru adresate învățătorului legii care a întrebat ce să facă pentru a moșteni viața creștină, spun : „De ce mă întrebi : 'Ce bine?' Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19, 16, 17. Și oare Domnul nostru Isus Hristos a stabilit aici un nou cod de legi? Cu siguranță, că aici era locul și timpul s-o facă, pentru că viața veșnică a unui credincios era în cumpană. Dar când acesta a cerut Domnului Hristos ca să fie precis, să arate „care“ poruncă, Domnul Hristos a citat o serie de porunci ce se găsesc în Decalog și a terminat cu porunca rezumativă : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Iar această ultimă poruncă, și să notăm acest lucru, nu este o poruncă nouă; ea este citată din Lev. 19, 18.

Ce alte dovezi decît acestea mai trebuie prezentate, pentru a demonstra că nici o poruncă nouă din partea Domnului Hristos, n-a mai fost necesară pentru mîntuire?

Acest pasagiu ne dă, de asemenea, cea mai excelentă dovadă a faptului că așa numitele porunci noi ale Domnului Hristos, nu sînt decît exemplificări ale principiilor stabilite în poruncile date cu mult înainte de către Dumnezeu. Cînd învățătorul legii a declarat că el a păzit toate aceste porunci întrebînd apoi, „ce-mi mai lipsește?“, Domnul i-a spus să se ducă și să-și vîndă tot ceea ce are și să dea săra-

cilor și apoi „urmează-Mi“. Această poruncă de a vinde nu era decît o prezentare a celui de al zecilea precept al Decalogului și un comentariu la Luca 12, 15. Și poate cineva gîndi și susține că porunca „urmează-Mi“, însemna oare ca interlocutorul Domnului să întoarcă spatele legii celei sfinte a lui Dumnezeu?

Noi avem cuvintele proprii ale Domnului Hristos, exprimate mereu și mereu, că El n-a venit să așeze legi noi, ci numai să prezinte ceea ce i-a fost dat de către Tatăl Său. Să reținem aceste texte tipice — pe care cei ce ridică obiecțiunea prezentă, au... uitat să le prezinte între textele pe care se bazează :

„Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu că porunca Lui este viața veșnică. De aceea lucrurile, pe cari le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl“, Ioan 12, 49, 50.

„Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Și cuvîntul, pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis“. Ioan 14, 24. („Isus le-a răspuns : 'Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celuice M-a trimis pe Mine. Isus deci le-a zis : 'Cînd veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sînt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după

cum M-a învățat Tatăl Meu“. Ioan 7,16 ; 8.28).

Ei au căutat de asemenea să prezinte faptul că apostolii au stabilit porunci noi care au luat locul legii lui Dumnezeu. Au făcut oare apostolii ceva ce nici chiar Domnul Hristos n-a putut să facă ? Cînd Domnul Hristos Și-a trimis ucenicii în marea lucrare a Evangheliei, El a declarat că ei trebuiau să învețe pe credincioși „să părească tot ce v-am poruncit Eu“. Mat. 28, 20. Și apoi Domnul a declarat : „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc“. Ioan 12, 49.

Că Tatăl și Fiul sînt uniți în această problemă a poruncilor, este în mod clar descoperit de faptul că Domnul Hristos a fost prezent cînd Izraeliții erau în pustie, unde au primit cele Zece Porunci. Iată ce găsim în raportul Biblic despre acest adevăr :

„Ai despărțit marea înaintea lor, și au trecut pe uscat prin mijlocul mării : dar ai prăbușit în adînc, ca o piatră în fundul apelor, pe cei ce-i urmăreau. I-ai călăuzit ziua printr-un stîlp de nor, și noaptea printr-un stîlp de foc, care le lumina drumul pe care aveau să-l urmeze. Te-ai pogorît pe Muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orînduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel

sfînt, și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o lege. Le-ai dat, de la înălțimea cerurilor, piine, cînd le era foame, și ai scos apă din stîncă, atunci cînd le era sete. Și le-ai spus să intre în stăpînirea țării pe care jurasei că le-o vei da“ Neemia 9, 11—15. „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise ; toți au mîncat aceeași mîncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stîncă duhovnicească ce venea după ei ; și stîncă era Hristos“ (1 Cor. 10, 1—4).

Nu au fost trei legiuitori, Tatăl, Fiul și apostolii, ci numai unul. Aceasta ne prezintă aceste texte. Ele sînt întrutotul de acord cu cele ce citim în Iacob 4, 12 : „Unul singur este dătătorul... legii“.

Nu mai este oare nevoie să păzim poruncile lui Dumnezeu, ci numai pe cele ale Domnului Hristos ? Textele de fapt ne dau un răspuns clar.

De fapt, Sf. Scriptură cunoaște numai două feluri de credincioși : — acei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care nu le păzesc.

Este deci clar că susținerile acestea n-au nici o bază scripturistică.

Exeget

Ce fel de ascultător ești ?

Un rabin a rostit în vechime un cuvînt înțelept despre problema aceasta. El a zis că există patru feluri de ascultători, asemănîndu-se, respectiv, cu buretele, cu pîlnia, cu strecurătoarea și cu vînturătoarea.

În vremea noastră sînt foarte numeroși ascultătorii care fac parte din clasa „burete“. Buretele soarbe tot, indiferent dacă apa este dulce, amară, curată sau murdară. Totuși, pentru acest fapt nu i s-ar putea aduce vreun reproș, deoarece el e burete. Bineînțeles, omul n-ar trebui să fie un burete. Dumnezeu i-a dat darul discernămîntului, ca să ia seama ce anume dă ca hrană sufletului său. Căci sufletul este foarte delicat și sensibil. Ceea ce i se dă ca hrană acționează asupra lui. Evident faptul că niciun ani-

mal nu înghite cu lăcomie oarbă tot ce i se pune înainte. El deosebește și ia pentru sine numai ce este folositor. Felul cum acesta se îngrijește de corpul său vădește mai multă înțelepciune decît felul cum unii îngrijesc de ființa lor. Ce folos ai citind și ascultînd Cuvîntul lui Dumnezeu, spre a primi ceva de la El, dacă după aceea bietul suflet se silește a primi orice lucru superficial, deșert, ba chiar seducător, lasciv, excitant ? Nimeni n-a întîlnit vreun agricultor, care, pe ogorul abia cultivat cu grîu, să fi semănat și iarbă, cu atît mai puțin buruieni. De aceea, într-un timp care servește pentru formare, noi trebuie să avem destul curaj ca să demonstrăm faptul că sufletul ne este prea valoros, ca să fim asemenea unui burete.

De asemenea, trebuie să arăți că nu ești o pîlnie. Cu siguranță că această clasă de ascultători exista deja cînd Abraam vestea Numele Domnului sub terebinții de la Beer-Seba și ea va constitui pînă la sfîrșitul lumii o parte considerabilă a tuturor adunărilor creștine. În partea de sus, pîlnia are o gură foarte largă. Se poate turna în ea cu toată îndrăzneala. Are o deosebită capacitate de a cuprinde. Dar, particularitatea sa constă în faptul că în partea de jos permite să se scurgă exact atît cît a cuprins deasupra. Tocmai de aceea este o pîlnie, și, în consecință, o unealtă foarte necesară. Cînd însă se aseamănă cu o pîlnie, omul devine o făptură foarte deplorabilă. E drept că unii primesc binele, adevărul, într-o mare măsură. Ei nu au

nimic de a face cu cei care puțin sau rareori vor să asculte ceva. Apetitul lor spiritual este în cea mai bună stare. Ei au un anumit loc în adunare. Și, când are loc un serviciu divin, de regulă te poți bizui pe ei; în asemenea condiții se poate ține o oră de întărire spirituală, te poți împărtăși din plin de bunurile spirituale ale Bisericii și ale Împărăției lui Dumnezeu în ziua aceea. Până aici, cu ei totul este în ordine; din păcate, nu și mai departe. E știut faptul că omul nu trăiește ca să mănince, ci viceversa. Nu se poate indica o corelație între hrana spirituală și viața ascultătorilor care se aseamănă cu pilnia. Noi toți știm că, pentru asemenea fenomene, nimeni nu posedă un simț așa de dezvoltat și un spirit de observație așa de fin ca cei din afara cercului nostru.

Totuși, în starea cea mai rea, se află ascultătorii care se aseamănă cu strecurătoarea. Acest instrument reține din lichide drojdiile, resturile, lăsând cealaltă parte să picure. Tocmai din acest motiv, strecurătoarea este o ustensilă minunată, fapt cunoscut de oricine. Dar, de la oamenii care posedă însușirea acesteia se poate aștepta cu atât mai puțin decât de la cei care se aseamănă cu buretele și cu pilnia. Despre oamenii de care e vorba aici, se poate spune că își aud cuvântul judecății. Căci, ceea ce au auzit, nu-i trezește, ci-i învirtosează, nu va fi pentru ei o binecuvântare, ci un blestem, nu un miros de viață spre viață, ci unul de moarte spre moarte. Cei cari aparțin acestei grupe își amintesc, pe drumul spre casă, foarte mult din ceea

ce au auzit la adunare. Acolo au găsit prilej de poticnire la cutare sau cutare particularitate a gesturilor, a exprimării predicatorului, în adunare au văzut pe unul sau pe altul, și fratele X a ținut o predică prea lungă. În felul acesta, fiecare tip aparținând genului acestuia reține puțină drojdie. O, să nu fim oameni a căror memorie este așa de bună că reține și lucruri de nimic, al căror ochi este atât de ager că pretutindeni găsește murdărie și a căror gură bea cu toată plăcerea drojdia cea tulbure.

Contrariul strecurătorii este vînturătoarea. Unealta aceasta, folosită de țărani din vechiul Izrael, lasă pleava să zboare și reține boabele de grâu. Ascultătorii sau cititorii care posedă însușirea unei vînturătorii vor fi dornici să audă pe oricine. Lucrarea vînturătorii este indispensabilă, căci fără ea, vorbirea și scrierea folosită în serviciul lui Dumnezeu își gresesc ținta. Oricît de sincer și credincios ar putea fi socotit un propovăduitor al Cuvîntului, el este totuși un om slab, nedesăvîrșit, care poate rosti ceva neclar sau care poate fi rău

înțeles, deși, în tot ceea ce spune, ar trebui să se lase condus de Duhul Sfînt. Cînd nu e supus Duhului Sfînt, el poate foarte ușor să ajungă a prezenta multă pleavă. Adesea, predicatorul s-ar mira foarte mult, văzînd cum predica sa zboară ca pleava, dacă ar fi pusă în vînturătoare de un ascultător învățat de Dumnezeu, sau chiar dacă Domnul Însuși ar face lucrul acesta. Aceasta i-ar fi spre umilire, mai ales atunci cînd a fost satisfăcut de predica sa. Pe de altă parte, el ar simți un imbold, la credințioșie, dorință de a munci, cum și statornicie în credință și nădejde, dacă odată, la o anumită ocazie, Dumnezeu i-ar arăta cum unul sau altul, prin propovăduirea lui, a primit boabe de grâu ca hrană pentru suflet. Binecuvîntat va fi însă sufletul acela, care din cele predicate va reține tot ceea ce reprezintă în mod real adevărurile Cuvîntului, veritabile boabe de grâu și plecînd în liniște se hrănește cu ele.

Sub aparența de evlavie și devoțiune față de Cuvînt, se oferă multă pleavă. Ce important este deci să deosebești și să lepezi pleava. Cu siguranță, însă, că totdeauna va fi binecuvîntat acel ascultător, care, cu o inimă curată și binevoitoare, primește Cuvîntul propovăduit și are sublima dorință de a primi ceva pentru omul lăuntric, de a obține mîntuire, răscumpărare, îmbărbătare, consolare, de a fi clădit pe adevăr. Da, fericite de cine are intenția sinceră de a primi boabele de grâu.

Radu M. Ștefan

VOINȚĂ ȘI ÎNFĂPTUIRE

Cu privire la experiența poporului lui Dumnezeu citim : „Deși încercarea credincioșilor este mare, Marele Curățitor îi va face să iasă ca aurul curățit prin foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, va fi tot atât de puternică și de duiosă ca și în zilele lor cele mai înșorite ; dar ei trebuie să treacă prin încercare pentru ca să reflecteze în mod desăvârșit chipul Mintuitorului“. Chiar atunci când sfinții vor fi sigilați, va mai rămâne de curățit și de îndepărtat „necurății“.

Deși poporul lui Dumnezeu trebuie să atingă culmile desăvârșirii caracterului creștin și ale experienței lor, nu deducem din acestea că desăvârșirea în purtare sau desăvârșirea faptelor să fie o nouă cerință. „Condițiile vieții veșnice sînt și astăzi aceleași care au fost întotdeauna, acelea care au fost în Paradis înainte de căderea primilor noștri părinți : ascultare desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, o dreptate desăvârșită. Dacă viața veșnică ar fi acordată cu alte condiții, fericirea universului întreg ar fi compromisă ; păcatul și tot cortegiul său de rele și suferințe ar fi imortalizate“.

„Ascultarea desăvârșită“ și „dreptatea desăvârșită au fost totdeauna cerințele lui Dumnezeu.

„Slavă să fie adusă Domnului pentru că prin puterea Duhului Sfînt și prin credința în Isus Hristos, milioane de credincioși au atins această desăvîrșire, deoarece erau îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos. Tot astfel putem fi și noi. Să nu ne înspăimîntăm de un ideal omenesc de dreptate ireală și fără temeii. Însă sfinții nu vor co-

mite în mod conștient un păcat. Observați cele ce urmează : „Dacă cel care se găsește în comuniune zilnică cu Dumnezeu, părăsește drumul, dacă încetează un moment să-și fixeze privirea asupra lui Isus, aceasta nu se întâmplă pentru că el păcătuiește cu voie ; căci imediat ce constată greșeala, el revine și privește din nou la Isus, iar faptul că a greșit nu-l face mai puțin iubit de Dumnezeu“.

„Dumnezeu nu vrea să părăsească pe copiii Săi rătăciți care sînt slabi în credință și fac multe greșeli“.

„Isus este aproape de fiecare inimă, gingașă și modestă. Cei care au aceste trăsături sînt încercați și fac greșeli, dar se căiesc de faptul de a fi ofensat pe Mîntuitorul care i-a iubit și a murit pentru ei“.

„Dacă în neștiința noastră, facem un pas greșit, Hristos nu-l va descoperi“.

„Ar trebui ca totdeauna să ne amintim că sîntem niște muritori supuși greșelii și că Hristos are o milă adîncă de slăbiciunea noastră și ne iubește în ciuda rătăcirilor noastre“.

Cu toate acestea nu putem considera niciodată păcatele voluntare ca fiind greșeli inevitabile. Căci „noi trebuie să învățăm de la Isus. Trebuie să știm ce este El pentru cei pe care i-a răscumpărat. Trebuie să înțelegem că prin credința în El, avem privilegiul să fim părtași la natura divină. Astfel noi sîntem curățiți de orice păcat și de orice defect de caracter. Noi nu sîntem obligați să păstrăm tendința spre păcat.“

Deși nu sîntem obligați să menținem o tendință spre păcat, trebuie să recunoaștem că sîntem muritori supuși greșelii. „Niciunul din apostoli, niciunul din profeți, n-au îndrăznit să se declare fără păcat. Cei care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu sînt aceia care au preferat să sacrifice totul decît să

facă o faptă nedreaptă ; cei pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină și cu putere și-au recunoscut vinovăția. Dumnezeu să nu fie dezonorat prin această afirmație ieșind de pe buze omenești : 'Sînt fără păcat, sînt sfînt !' Buze sfînțite n-ar trebui să pronunțe niciodată cuvinte atît de îndrăznețe“.

Să ne străduim a atinge desăvîrșirea creștină, să devenim din ce în ce mai deosebiți. Numai că trebuie să ne asigurăm ca atitudinea noastră să nu fie fariseică, pentru că ea este aceea care va aduce dulceața iubirii lui Hristos în viața noastră. „Am văzut că nu se potrivește cu solia martorului credincios, de a permite unui frate să judece pe altul și să-i spună ce trebuie să facă, pînă unde trebuie să meargă, ci fiecare să-și cerceteze propria lui inimă și să-și lucreze personal mîntuirea“.

„Dacă dorim, El se va identifica atît de mult cu gîndurile și aspirațiile noastre, va aduce inimile și spiritele noastre atît de mult în armonie cu voința Sa, încît, ascultînd, noi nu facem decît să urmăm propriile noastre impulsii... Cînd cunoaștem pe Dumnezeu, atît cît este posibil acest lucru, viața noastră devine o ascultare continuă“. Avem asigurarea că, grație puterii divine, cel mai slab sfînt este mai tare decît Satana și că „atunci cînd voința omenească lucrează în acord cu aceea a lui Dumnezeu, ea devine atot puternică“.

Ce plinătate este exprimată prin aceste cuvinte : „am venit ca oile să aibă viața și s-o aibă din belșug“. Ioan 10, 10. Noi trebuie să posedăm această viață și să o avem din belșug. Dumnezeu vrea să o insuflă fiecărui suflet care moare față de sine și trăiește prin și pentru Hristos.

Aceasta nu înseamnă că va fi un timp în această viață cînd

noi vom fi scutiți de încercări și de ispite. Hristos era supus ispitei, deși nu era inclinat spre ea. Atît timp cît va domni păcatul, va trebui să supunem eul pentru a învinge păcatele noastre ; cît vom trăi, nu va fi nici o oprire în înaintarea noastră. Nu putem spune niciodată : „Am sosit la capăt“.

„O pocăință adevărată, se cere nu numai odată în cursul anilor, ci în fiecare zi... căci atît timp cît va exista Satana, el se va strădui să-și continue lucrarea. Cel care se hotărăște să servească lui Dumnezeu va trebui să facă față unui curent puternic și adînc al răului. Inima lui are nevoie să fie protejată de veghere și de rugăciuni continue“.

Să nu credem că minunatele făgăduințe ale lui Dumnezeu și cerințele Sale înalte sînt toate pentru viitor. În realitate, ele sînt în primul rînd pentru prezent. Numai o religie a prezentului are o putere mîntuitoare. Ebrei 4, 7. Serva Domnului a scris : „Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asigurarea harului în favoarea poporului Său, acum, astăzi. Nu ne este făgăduit că primim astăzi puterea necesară pentru lucrările viitoare. Dacă mergem prin credință, putem să ajungem a primi puteri și tot ce este necesar, tot atît de repede cum o cer împrejurările“.

Unii sînt descurajați pentru că viața lor creștină nu se dezvoltă așa cum socotesc ei de trebuință. Desigur că este necesar să îndreptăm serios atenția la slăbiciunile noastre, dar nu cîștigăm nimic dacă deplîngem faptul că astăzi nu cîștigăm biruințele de mîine. Această preocupare n-ar trebui să ne conducă la descurajare, ci ar trebui să ne determine a cerceta inimile noastre, a ne ruga, și a ne libera de păcatul care ne înfășoară atît de ușor. „Mult

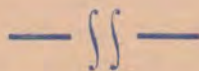
timp a trebuit să fie consacrat pentru spălarea și albirea caracterelor noastre în singele Mielului⁶. Trăsăturile de caracter pe care le cultivați în viață, nu vor fi schimbate nici prin moarte, nici prin înviere. Isus nu schimbă caracterul la venirea Sa. Lucrarea de transformare trebuie să fie făcută acum.

Sîntem foarte aproape de timpul cînd nu va mai fi mijlocitor pentru a pleda în favoarea noastră. Unii sînt îngrijorați. Ei își dau seama că n-au cîștigat experiența creștină pe care ar fi trebuit să o aibă și viitorul le apare nesigur. Și întrebă: 'Cum vom putea rezista fără mijlocitor?' Într-un efort greșit pentru rezolvarea acestei probleme ei au ajuns la concluzia că ștergerea păcatelor din registrele cerești ar echivala cu ștergerea reală a efectelor acestor păcate în viața păcătosului. Ei învață că noi trebuie să veghem ca viața noastră să fie transformată prin puterea lui Dumnezeu, dar raportează această lucrare la un timp în viitor cînd se va face aceasta. Această doctrină falsă dusă la concluzia ei logică, neagă eficacitatea lucrării actuale a lui Isus pentru ștergerea efectelor degradante ale păcatului în viața noastră, pentru transformarea caracterului nostru și pentru a ne face părtași de natura divină acum.

Toți aceia care voiesc, pot fi învingători. Să ne străduim în mod serios să atingem scopul care ne este propus. Hristos cunoaște slăbiciunea noastră și noi putem merge la El în fiecare zi pentru a primi ajutorul de care avem nevoie. Nu este necesar să primim puterea cu o lună înainte. Trebuie să cîștigăm biruința zi după zi.

Cei care se umiliesc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr, sînt transformați după chipul ceresc și se pregătesc să primească asigurarea și recunoașterea lui Dumnezeu. Lucrarea pe care Dumnezeu ne cheamă să o facem acum este o înrădăcinare în adevăr și nu într-o stare de indiferență sau într-o atitudine de critică. Experiența cincizecimii nu s-a realizat pentru apostoli înainte ca ei să fi obținut unitatea de spirit și de iubire a lui Dumnezeu pentru care Hristos s-a rugat cu atita ardoare. În ce ne privește, noi nu vom primi ungerea ploii tîrzii atît timp cît n-am părăsit atitudinea de critică și cît timp nu ne-am unit în iubirea creștină pentru a împlini lucrarea lui Dumnezeu în noi.

N. Dumitrescu

CINA DOMNULUI

(Urmare din pagina a 10-a)

Numai pentru faptul că a murit El — pentru noi, să privim cu bucurie la a doua venire a Lui. Sacrificiul Lui, este centrul nădejzii noastre.

De aceasta, trebuie să ne legăm noi cu credință⁶.

Cînd primim pîinea și vinul cari simbolizează trupul frînt al Domnului Isus și singele Lui vărsat — (în imaginație, în

gînd) ne alăturăm la scena din camera de sus. Pare că trecem și noi prin agonia ACELUIA, care a purtat păcatele lumii. Atunci, sîntem și noi martori la lupta, prin care s-a cîștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu.

De aceea cu ocaziile acestea să nu uităm sfatul Domnului Isus, de pe muntele fericirilor; „dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc, vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre⁶. Mat. 6, 14—15.

Privind la Răscumpărătorul nostru răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea sacrificiului făcut de Majestatea cerului. Atunci, Planul mîntuirii e slăvit înaintea noastră — și gîndul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte.

„El a instituit această binecuvîntată și prețioasă aducere aminte a Cinei Domnului pentru Comunitate, prin care ei aveau să-L păstreze în mîntea lor, pînă cînd avea să vină din nou. Această nouă aducere aminte a Mîntuitorului, fiind o asigurare că El va veni din nou, urma să fie privită de către comunitate ca fiind un timp al bucuriei, binecuvîntării și aprecierii a marelui dar, adică a Domnului Isus, care a dat de bună voie viața Sa ca jertfă⁶.

Dacă ne vom apropia de Sfînta Cină cu aceleași emoții pe cari le-am avut de prima dată, atunci comuniunea noastră cu Domnul Isus, va fi permanentă și sufletele noastre vor fi binecuvîntate.

Pastor,
A. Bălan

FAMILIA

„Mai puternică decît oricare altă influență pămîntescă asupra inimilor și vieții oamenilor, este aceea a adevăratului cămin“.

O preocupare de căpetenie a factorilor de răspundere din țara noastră este și aceea de a se da familiei locul ce i se cuvine în construirea unei Patrii prospere și fericite. Ridicarea nivelului ei moral, social și material, grija duioasă și perseverentă pentru mamă și copil, legiurile drepte și înțelepte care ocrotesc „piatra de temelie a națiunii“, aduc familia în centrul atenției noastre.

În concepția noastră, familia are rolul cel mai precumpănitor întrucît trebuie să dea credincioșilor imaginea adevărată a cerului, ea însăși devenind „un colțișor de cer pe pămînt“. Dumnezeu dorește ca familiile noastre să fie prototipul familiei cerești. Fie ca părinții și copiii să aibă trează memoria lor la faptul că se înrudesc între ei fiind cu toții membri din marea familie a lui Dumnezeu. „Căminul — spune Spiritul Profetic — trebuie să fie un loc unde locuiesc voia bună, curtoazia și dragostea; și unde există aceste binecuvîntări va fi fericire și pace... Faceți ca răbdarea, recunoștința și iubirea să păstreze raze de soare în inimă... În familii de felul acesta zăbovesc îngerii lui Dumnezeu“.

Originea familiei o găsim în Paradis, cînd Dumnezeu, după ce chemă la existență ființa omenească, bărbat și femeie, rosti și binecuvîntarea legăturii dintre ei prin cuvintele :

„Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul și supuneți-l“... Familia este deci produsul înțelepciunii divine. Acela care a luat parte la prima sărbătoare a nunții în Paradis, a fost Același care Și-a început lucrarea Sa publică pe pămînt cu ocazia unei nunți, cînd a săvîrșit și prima Sa minune. Domnul Hristos a onorat legătura familiei făcînd din ea și un simbol al unirii dintre Sine și cei răscumparați ai Săi.

De aici pornește și gîndul că „ridicarea neamului omenesc începe cu familia. Lucrarea părinților stă la temelie oricărei alte lucrări. Societatea se compune din familii și este aceea ce capii de familie fac din ea. Din inimă ies izvoarele vieții, iar inima societății, a bisericii și a națiunii este familia. Buna stare a societății, succesul bisericii, înaintarea națiunii depind de influențele din familie“. Din ea pornesc curenții cei buni, principiile și obiceiurile cele bune de viață, dar tot de acolo pornesc și necazurile sociale, caracterele dificile, patimile ca și lipsa totală a caracterului. Căminul condiționează primele reacții de răspuns față de bine sau rău, față de decență sau indecență, moralitate sau imoralitate, cinste sau necinste, față de puritate sau corupție. În cămin ambițiile sînt dezvoltate și orientate, fie către o viață integră și folositoare sau către una rea și fără

valoare. Căminul este acela care imprimă direcția pozitivă sau negativă a mentalității tineretului și tot în cămin trebuie căutată afirmarea sau decăderea geniului. Căminul poate fi o binecuvîntare sau un blestem, o coroană sau o cruce, o diademă de glorie sau un abis al descurajărilor“.

„Prin copiii și tinerii de astăzi se hotărăște viitorul societății de mîine și ce vor fi acești tineri și copii, depinde de familie. Lipsei de bună educație în cămin poate să i se pună în seamă cea mai mare parte din purtările negative întâlnite la orice pas. Dacă viața de cămin ar fi curată și sinceră, dacă copiii care ies de sub tutela lui ar fi pregătiți să întîmpine răspunderile și primejdiile vieții, ce schimbare s-ar vedea în lume“.

Pentru ajungerea acestui scop înalt trebuie să dezvoltăm spiritul de ascultare și cooperare, de înțelegere deplină între părinți, ca exemplul lor să fie vrednic de urmat în copiii lor. Se pot învăța reguli sănătoase, se pot da povețe valoroase și stării asupra unor principii înalte; dacă nu va exista un exemplu practic, dacă viața părinților va fi contrară învățăturilor date de ei, tot eșafodajul educației lor în familie se va prăbuși.

Dumnezeu a poruncit ca familia să fie cea mai importantă dintre toate mijloacele de e-

ducație. Căminul este acela unde trebuie să înceapă educația copilului. Aici este prima lui școală. Aici, cu părinții lui ca educatori el trebuie să învețe lecțiile ce urmează să-l călăuzească în toată viața, lecții cu privire la respect, ascultare și controlul de sine. Într-un sens deosebit părinții trebuie să fie ei înșiși agenții și uneltele lui Dumnezeu spre a învăța pe copiii lor“.

În timp ce părinții împart între ei răspunderile familiale, nu trebuie să se piardă din vedere că metodele de educație trebuie să corespundă vârstei

copilului. Când un copil se apropie de vârsta adolescenței, înțelept este acel părinte care poate face față problemelor individuale ale modificărilor staturale și funcționale prin care trece copilul fără să slăbească natura relațiilor dintre el și copil. Se cere tact, chibzuială, calm și înțelegere ca să poată face față emoțiilor și conflictelor care răscolesc inima unui adolescent și să se păstreze încrederea atât de necesară pentru anii de mai târziu. Ca să poată da un sfat și ca să-și poată dovedi iubirea și ca să poată administra disciplina, cel

mai important lucru pentru părinți în această perioadă este acela de a cere sfatul lui Dumnezeu prin rugăciune și să posede toate cunoștințele necesare unui părinte. Scrierile Inspirate cum și o serie întreagă de broșuri apărute în ultimii ani în sprijinul părinților, trebuie să constituie materialul de studiu și inspirație al oricărui părinte care vrea să vadă biruința binelui în copiii lor.

Copiii au o natură sensibilă și gingașă. Ei pot fi ușor satisfăcuți dar tot așa de ușor făcuți să fie nemulțumiți. Cu metode blinde în ce privește disciplina, cu cuvinte și fapte iubitoare mama își poate ancora pe copiii de inima ei și să-i conducă pe căile cele bune ale vieții.

Relații familiale sănătoase se stabilesc atunci când răspunderile familiei sînt împărțite. Dacă copiii se deprind de timpuriu cu ideea că ei sînt niște cetățeni responsabili în susținerea familiei, atunci se vor evita multe măsuri de disciplină nedorite. Lucrul acesta le va da simțul apartenenței și siguranței de sine. Diviziunea responsabilității naște loialitatea față de cercul familiei și aceasta aduce cu sine factorul de echilibru atât de necesar în timpul adolescenței.

Prin efortul părinților și al noilor condițiuni de viață stabilite în țara noastră în ultimile două decenii, copiii și tinerii sînt mai bine îngrijiți decît cei din trecut. Ei sînt mai

bine îmbrăcați, au mâncare mai bună și suficientă, posibilități mai bune de educație, ocazii mai mari de succes. Cîtă bucurie este în cămin cînd copiii recunosc aceste motive și dau pe față înțelegerea față de eforturile părinților lor. A fost un gând divin acela care a poruncit ca prima poruncă referitoare la relațiile dintre ființele umane să înceapă cu cuvintele: „cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...”

Copiii și tinerii pot face mult spre a aduce bucuria și fericirea în cămin. Căminul este un loc unde influența lor contează. Ei îl pot face un loc al păcii sau al certurilor. Ei pot umple inima părinților lor de bucurie sau le pot zdrobi de durere. Copii, spuneți din cînd în cînd cîte un cuvînt de apreciere părinților voștri. Ei sînt mîndri de voi și de ce să nu le întoarceți complimentul! Părinții sînt și ei oameni și se bucură de un cuvînt de apreciere, tot așa cum se bucură și cei tineri. Nu uitați că voi sînteți rodul unei totale iubiri manifestată de părinții voștri și cu ea veți fi înconjurați toată viața lor. Ei au muncit, au suferit și s-au bucurat de voi. Puneți și voi astăzi la lucru mîinile voastre, capacitatea voastră într-o pregătire cît mai temeinică pentru viitor, dragostea voastră și aprecierea voastră pentru ei, și veți transforma căminul părintesc într-un loc al bucuriei și fericirii voastre. Munca comună, rugăciunea comună, facerea de planuri în comun, este una din experiențele de succes ale vieții de familie. Într-un climat rece, aspru, cu relații încordate între oameni, fiecare bărbat, femeie și copil doresc după căldură, după comuniune, după înțelegere, dar acestea nu le

poate asigura decît o familie echilibrată și condusă de principalitate.

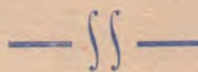
Un factor important în fericirea din familie este și sănătatea. Dumnezeu ne-a dat Cuvîntul Său ca mintea noastră să se preocupe cu subiecte înalte și înnobilitoare. Dacă mintea va cugeta la aceste subiecte curate și înălțătoare atunci aceasta va avea un efect stimulator asupra fizicului. Dacă mintea e limpede și fericită, datorită convingerii că a făcut binele și datorită satisfacției de a fi făcut pe alții fericiți, aceasta va da naștere la o stare de fericire care va activa favorabil asupra întregului sistem activînd circulația și întărind în-

tregul organism. Convingerea că ai făcut binele este cel mai bun medicament împotriva bolilor trupești și ale sufletului.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“ (Fil. 4, 8).

Pentru fericirea noastră, pentru prosperitatea și înălțarea Patriei noastre, de dragul Bisericii Domnului Hristos să clădim și să menținem un cămin plin de prezența marilor virtuți.

C. Alext

„DIN PSALMUL 51“

Ai milă de mine, Doamne-n bunătatea Ta
După îndurarea-Ți mare spală vina mea.
Spală cu desăvîrșire tot ce-am făcut rău
Curățește-mă, o Doamne, de păcatul meu!

Căci îmi cunosc bine, Doamne, fărădelegea mea
Și păcatul greu m-apasă ca o piatră grea.
Împotriva Ta greșit-am, am făcut ce-i rău
Înainte Ta, Stăpîne, Tu ești drept, dar eu,

Iată în nelegiuire sînt născut aci
Și-n păcat a mea măicuță ea mă zămislî.
Dar Tu ceri ca adevăru-n inimă să-l port
Fă dar ca înțelepciunea să stea-n al meu cort.

Cu isop mă curățește și curat voi fi,
Spală-mă și ca omătul eu mă voi albi.
Fă-mă s-aud veselie, nu mă tulbura,
Și-atunci oasele-mi zdrobite se vor bucura.

Inimă curată, Doamne, Te rog să-mi zidești
Și-un duh nou în a mea viață să statornicești.
Nu mă lepăda, o Doamne, de la fața Ta,
Duhul Tău din al meu suflet, Te rog nu-L lua!

Bucuria mîntuirii, Doamne, dă-mi-o iar,
Sprijinește-mă cu Duhul cel bogat în har!
Lăudat să fii, Părinte, că m-ai liberat
De povara grea adusă de al meu păcat!

I. Geantă

ORGANIZAȚIA ÎN BISERICA

De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi voi pune în slujba aceasta". Fapte 6,3.

Ucenicii lui Isus ajunseseră la un punct hotărîtor în viața și activitatea lor. Sub înțeleapta conducere a Duhului Sfânt, lucrarea ce le fusese încredințată crescuse. Comunitatea puneă asupra conducătorilor o povară tot mai grea. Nu un singur om, dar nici un grup întreg n-ar fi putut duce singuri această povară, fără ca prin aceasta să nu se primejduiască existența viitoare a Bisericii Domnului. Se simțea nevoia unei subîmpărțiri a răspunderilor care în timpul primelor zile ale Bisericii fusese purtate așa credincios de cițiva. Apostolii trebuiau să facă acum un pas în desăvîrșirea organizării Bisericii.

În zilele cînd peste Biserica Domnului s-a revărsat Spiritul Sfânt în ziua Cincizecimii, se aflau în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sînt sub cer și înfii Biserica creștinilor s-a organizat prin adunarea credincioșilor din diferite trepte și neamuri. Fapte 2,5.

Înmulțindu-se numărul ucenicilor, cel rău aprinsese bănuiala și ura unora, care pe vremuri fusese deprinși să privească gelos la cei de o credință cu ei și să vorbească de rău pe conducătorii lor și în felul acesta se născu o „cîrtire împotriva evreilor din partea grecilor“.

Cauza nemulțumirii era trecerea cu vederea cu ocazia împărțirii de ajutoare, a văduvelor

grecilor. În cazul acesta ucenicii trebuiau să ia măsuri grabnice, spre a înlătura orice motiv de nemulțumire în rîndurile credincioșilor.

Apostolii adunară pe credincioși și minăți de Duhul Sfânt, au propus comunității un plan pentru o bună organizare a Bisericii Domnului. Fapte 6,3.

„De aceea fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune...“

Chemarea celor șapte, spre a se ocupa de supravegherea unei anumite ramuri a lucrării, se dovedi ca o mare binecuvîntare pentru comunitate. Acești slujbași cumpăniră cu grijă nevoile fiecăruia, precum și mijloacele financiare generale ale comunității și prin înțeleapta lor gospodărire și prin pilda lor în temere de Dumnezeu, au fost de mare ajutor conlucrătorilor în aducerea la îndeplinire a diferitelor nevoi ale Comunității.

Primei Biserici i se încredințase o lucrare mereu crescîndă.

Puterea Spiritului Sfânt și conlucrarea ingerilor cerești numai atunci putea să fie date ucenicilor, cînd erau una cu Hristos. Numai cu ajutorul acestei puteri cerești erau ei în stare să aibe o atitudine unită împotriva păcatului. Cînd ar fi fost gata să lucreze în unire, urma să li se trimită ființe cerești, care să le deschidă calea spre împlinirea mandatului și chemării lor.

Cîtă vreme rămaseră una, comunitatea a înaintat „frumoasă

ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor“. Cînt. Cînt. 6,10.

Aceia care au însărcinarea de a supraveghea, nu trebuie să domnească asupra moștenirii lui Dumnezeu, ci ca păstori înțelepți, să păstorească turma lui Hristos și să fie pildă pentru ei. 1 Petru 5,2,3.

Toți trebuie să stea uniți pentru adevăr și dreptate și să le păstreze cu hotărîre și neclintire. În felul acesta unirea își exercită influența ei asupra întregii turme. Asupra aceluia care au fost chemați ca conducători ai Bisericii lui Dumnezeu pe pămînt, tronează răspunderi grele. Cînd pe vremea teocrației, Moise se străduia să poarte singur răspunderi, sub povara căroră, mai curînd sau mai tîrziu, trebuia să cadă zdrobot, Ietro i-a dat un sfat înțeleptesc de a subîmpărți răspunderile. „Fii tîlmaciul poporului“ a zis Ietro, „înaintea lui Dumnezeu, și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile, și arată-le calea pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă“. Ietro l-a mai sfătuit să rînduiască oameni „peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece“. Aceștia trebuia să fie „destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei“; ei trebuiau „să judece poporul totdeauna“ și în felul acesta să ia lui Moise acele istovitoare datorii, acele multe lucruri mărunte, care puteau foarte bine să fie rezolvate și de alte ajutoare consacrate“.

Ex. 18.

NEVROZELE (II)

Cînd alese Moise mai tîrziu șaptezeci de bătrîni care să ducă împreună cu el răspunderea conducerii, căută cu îngrijire oameni demni, cu judecată sănătoasă și cu experiență, ca să-i fie ajutoare. În instrucțiunile pe care le dăduse bătrînilor la data alegerii lor arătase cîteva din calitățile care trebuie să facă pe cineva în stare de a fi un înțelept conducător al comunității. „Ascultați pe frații voștri, și să judecați după dreptate neînțelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul, să nu căutați la fața oamenilor, în judecățile voastre; să ascultați pe cel mic ca și pe cel mare; să nu vă temeți de nimeni, căci Dumnezeu este cel care ne face dreptate“. 5 Moise 1,16.17.

Aceleași principii ale sfințeniei și ale dreptății care trebuia să guverneze pe mai marii poporului lui Dumnezeu pe timpul lui Moise și chiar a lui David și Solomon, trebuia să fie urmate și de aceia care aveau răspunderea supravegherii comunității de curînd organizată în N. Testament.

Rînduiala păstrată în prima biserică creștină le-a dat putința să înainteze egal, în deplină ordine.

„Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorînduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților“. 1 Cor. 14,33.

El cere, și astăzi ca și pe vremuri, ca în ce privește administrarea și tratarea diferitelor chestiuni ce privesc comunitățile să se procedeze cu rînduială și sistem. Lucrarea Sa trebuie împlinită cu temeinicie și amănunțime, pentru ca El să-și poată pune sigiliul asupra ei, sigiliul bunei Sale plăceri.

M. Uba

Traumele psihice pot lăsa multe urme în sistemul nervos, printre care și cea suferință cu caracter funcțional numită nevroză. Dacă în mod normal, funcțiile creierului sînt rezultatul raportului normal dintre excitație (acțiune) și inhibiție (frinare), în nevroză acest echilibru se rupe.

Pe baza cercetărilor de fiziologie nervoasă, se poate spune că nevrozele se produc în general, în trei moduri diferite, după felul cum se adresează celor două procese fundamentale, excitație și inhibiție.

Primul mod se referă la acele situații, în care procesul de excitație din sistemul nervos este supus unei stări de suprasolicitare. Aceasta se întîmplă în cazul cînd persoana respectivă trece printr-o stare de mare tensiune nervoasă (emoții) puternice, activitatea fizică sau psihică intensă, care supunînd la o încordare maximă procesul de excitație, acesta se epuizează și ca urmare își tulbură activitatea.

Al doilea mod se referă la suprasolicitarea procesului de inhibiție. Așteptarea îndelungată, reținerea de manifestare într-o situație oarecare, abținerea de la exteriorizarea unor sentimente puternice, amînarea unei acțiuni și multe alte împrejurări, în care este solicitată inhibiția determină pînă la urmă epuizarea acestui proces.

Al treilea mod de producere a nevrozei are la bază, ciocnirea dintre excitație și inhibiție (conflictul dintre sentiment

și rațiune, trecerea bruscă de la o stare sufletească la alta).

În concluzie, tot ce duce la extrem procesele psihice sau le opune unul altuia ciocnindu-le, creează calea spre zdruncinarea activității nervoase superioare, determinînd apariția nevrozelor.

Nevroza e un semn de slăbiciune a omului în lupta sa cu condițiile mediului înconjurător, o neadaptare la stimulii variați ce se găsesc în jurul său, e produsul tipurilor constituționale fragile, care se zdruncină ușor. Persoanele cu sistem nervos echilibrat, rezistă mai ușor tuturor cauzelor dezechilibrante. Tăria psihicului cuiva, ține desigur de cauze multiple, printre care cele mai importante sînt reprezentate de constituția individuală și de educația primită.

Nevroza se manifestă diferit. Uneori ia aspectul unei stări de mare slăbiciune, de epuizare totală a forțelor fizice și psihice, la care se adaugă, durerile de cap și insomnia. Această formă de nevroză se numește nevroză astenică, neurastenie, astenie nervoasă.

Alteori persoana respectivă, care a fost supusă condițiilor de producere a unei nevroze, își manifestă dezechilibrul nervos, prin căutarea compătimiilor din partea altora, pentru presupusele sale suferințe. Uneori în prezența altor persoane manifestă o simptomatologie destul de alarmantă pentru necunoscători (mutism, paralizii, convulsii, come, anestezii ale diferitelor părți din corp), dar

care au la bază o tulburare funcțională și nu organică, dovadă că dispar fără urme. Această formă de nevroză a căpătat numele de isterie sau pitiatism (de la preoteasa Pythia din oracolul de la Delfi). În mod cu totul greșit, fenomenul de isterie, este interpretat ca o stare de sexualitate exagerată și moralitate îndoelnică, dar termenul nu are nimic din acest înțeles, el exprimă numai o anumită categorie de nevroză și atât.

În alte cazuri asupra psihicului se abat idei obsedante, cum ar fi nesiguranța efectu-

ării corecte a unor acțiuni și persoana în cauză se întoarce să verifice (nesiguranța închiderii ușilor la plecarea de acasă, nesiguranța dacă a scris adresa pe scrisoarea introdusă în cutia poștală, etc.). Aceste stări se numesc obsesii. Pe lângă ele în această categorie de nevroză se întâlnesc și fobii (teama exagerată de boli, de animale, de locurile înalte, de locurile largi, etc.). Acest fel de nevroză a căpătat denumirea de nevroză obsesivă sau psihastenie și este cea de a treia formă de nevroză a omului.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Dacă cele mai multe din simptomele descrise mai sus aparțin psihicului, sînt situații cînd pe lângă acestea se adaugă o bogăție de simptome din partea diferitelor organe, sub forma de senzații multiple, fie la inimă, fie la stomac, ori la ficat sau în alte părți ale corpului și îi determină pe cei în cauză să se creadă bolnavi. Nevroza în aceste cazuri se manifestă prin intermediul sistemului nervos vegetativ (care dirijează funcția organelor interne) și de aceea poartă numele de nevroză vegetativă, și care de obicei însoțește tipurile de nevroză amintite.

Nevrozele sînt boli vindecabile. Pentru stabilirea diagnosticului este necesară consultarea medicului internist sau neurolog, care va da indicații necesare, după caz, în fiecare nevroză. Important este ca bolnavul de nevroză să fie scut din mediul care a cauzat îmbolnăvirea, la care se adaugă măsurile de lămurire și convingere asupra naturii bolii. Tratatamentul medicamentos nu trebuie să fie pe primul plan și se recomandă a fi folosit numai la indicația medicului. Tratatamentul cu mijloace naturale (exerciții fizice, sport, excursii, hidroterapie) este indicat pe primul loc, asociat cu măsurile de psihoterapie efectuate de medic.

Desigur că prevenirea nevrozelor, este de cea mai mare importanță și se adresează tuturor cauzelor care duc la nevroză, dar ele se referă și la măsurile de educație aplicate încă din copilărie, pregătind tineretul să se adapteze ușor la diferitele situații ale vieții pentru rezolvarea conflictelor fără producerea dezechilibrelor nervoase.

Dr. T. Gr.

Ce a promis Dumnezeu ?

Dumnezeu nu ne-a promis
Ceruri fără nori,
Drumuri fără greutate
Pat comod... de flori.

Domnul n-a făgăduit
Totul pentru... noi :
Bucurii fără-ntristări,
Un belșug... șivoi.

Dumnezeu nu a promis
Că noi nu vom ști
Munca grea, ispitele
Și necazuri mii.

Domnul n-a făgăduit
Că vom fi scutiți
De poveri și că vom fi
Zilnic fericiți.

Dumnezeu.... da, a promis
Pentru azi, putere,
Și odihnă de muncim —
Lumină de-om cere.

Ne-a promis, da, harul Său
Bună înfrățire,
Pentru toți El are-n dar
Veșnică iubire.

D. POPA-TICU
După un autor anonim

Curierul
ADVENTIST